

Csak a szerelem képes megtörni az átkot

A KISS IN TIME

Csók, pont jókor

*finep
selection*

ALEX FLINN

ALEX FLINN

A KISS IN TIME

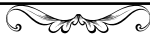
CSÓK, PONT JÓKOR

*Joyce Sweeney-nek.
Köszönet mindenért!*

Köszönet Marjetta Geerlingnek az éleslátó olvasásért, és hogy megszervezte a mi páratlan lelkigyakorlatunkat. Köszönöm az ügynökömnek is, George Nicholsonnak, szerkesztőmnek, Toni Markietnak, az asszisztensének, Janye Carapezzinek, és külön köszönet illeti édesanyámat, Manya Lowmant, amiért a színpalak mögül támogatja írói munkásságomat.

Első rész
Talia

1. fejezet

HA MÉG EGY SZÓT HALLOK AZ ORSÓKRÓL, biztosan belehalok! Már kiskoromban is lejárt lemez volt ez a kastélyban, sőt az egész királyságban. Azt beszélték, hogy az első szavam sem a *papa* vagy a *mama* volt, hanem az *orsó*, és ezt nagyjából el is hiszem, mert sokkal többször hallottam, mint bármely másik szót, ha akartam, ha nem.

– Talia, drágám, soha nem szabad megérintened egyetlen orsót sem! – mondta minden áldott este anyám, amikor lefektetett.

– Nem fogok, anyám.

– *Vous devez ne jamais toucher un axe!* – okított a franciatanárom a nyelvórákon.

– Nem fogok – válaszoltam angolul.

– Ha orsóval találkozik, naccsád, hagyja békibe! – intett a szobalány, amikor kiléptem a kastély kapuján. Persze csakis nevelőnőm társaságában, hiszen soha egy pillanatra sem maradhattam egyedül.

Az összes hercegecske, hercegisasszonyka vagy egyéb alacsonyabb rangú nemesi csemete, aki betette a lábát a kastélyba, hogy játsszon velem, ki lett okosítva az orsótilalomról, nehogy eszébe jusson egyet is behozni a kastélyba, és hogy nehogy azt hihesse bárki is, hogy normális

vagyok. Minden egyes szolgát ellenőriztek a bejáratnál, és még a cérnát is a királyság határain túlról vásároltuk. A parasztnak is tilos volt orsót tartaniuk a háznál. Meglehetősen kellemetlen helyzet volt mindenkinek.

Meg kell mondjam, egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy felismernék egy orsót, ha elém kerülne. Persze elég valószínűtlennek tűnt, hogy ez valaha is megtörténik.

– Miért kell óvakodnom az orsóktól? – emlékszem, már kiskoromban erről faggattam anyámat.

– Csak. Így kell tenned, és kész! – felelte, talán mert nem akart megijeszteni a válasszal.

– De miért? – makacskodtam.

Anyám felsóhajtott.

– A gyerekeknek hallgass a neve.

Még jó néhányszor megismételtem a kérdést, míg végül anyám fejfájásra hivatkozva kimentette magát. Amint távozott, a nevelőnőmet, Lady Brooke-ot kezdtem faggatni.

– Miért nem nyúlhatok soha orsóhoz?

Lady Brooke bosszúsnak tűnt. Tudta, hogy felségsértés lenne alaposan leszidni egy királyi gyermeket, de mivel atyám jóságos uralkodó volt, aki sosem fejeztette le a felségsértő alattvalókat, mindössze az állásával játszott, nem a fejével.

– Mert tilos.

Dühösen toporzékoltam, nyafogtam és sírtam, s amikor ezzel sem értem el a kívánt eredményt, így szóltam:

– Hát jó. Ha nem válaszol a kérdésekre, azt mondom majd atyámnak, hogy megütött.

– Te komisz, komisz leány! Isten majd megbüntet a hazugságodért!

– Senki sem büntethet meg királykisasszonyokat – a hangom nyugodtan csengett. Addigra már felhagytam a sikoltozással, mert felfedeztem egy sokkal eredményesebb módszert. – Még az Isten sem.

– Isten nem nézi a rangot és a kiváltságot. Ha valóban képes vagy ilyen alávaló hazugságra, minden bizonnyal elkárhozol majd.

– Akkor viszont önnek az a dolga, hogy megóvjon engem egy ilyen bűntől, méghozzá azzal, hogy elmeséli, amit tudni szeretnék.

– Már négy-öt évesen is koraérett és határozott voltam.

Erre ő egy nagyot sóhajtott, és belefogott a történetbe.

A szüleim nagyon-nagyon régóta vágytak már gyermekre, (ezt én is tudtam, hiszen majdnem annyiszor esett szó erről, mint az orsról) és amikor megszülettem, rengeteg vendéget hívtak meg a keresztelőmre, köztük néhány olyan asszonyt is, akikről úgy hírlett, varázshatalommal bírnak.

– Vagyis tündéreket? – vágtam közbe, tudva, hogy nevelőnőm úgysem mondja ki ezt a szót. Lady Brooke nagyon vallásos asszony volt, ami azt jelentette, hogy hitt a boszorkányokban, akik a hatalmukat rosszra használják, ugyanakkor nem hitt a tündérekben, akik pedig jóra. Én persze már négyesztendősen tudtam a tündérek létezéséről. Ahogyan mindenki más is.

– Tündérek nem léteznek – mondta Lady Brooke. – De valóban, az emberek azt *beszélték*, hogy ezek az asszonyok tündérek. Édesapád üdvözölte őket, remélve, hogy mindenféle varázslatos ajándékot hoztak neked. Ám volt egy asszony, akit atyád nem hívott meg: Malvolia, a boszorkány.

Ezek után Lady Brooke kimerítő részletességgel kezdte ecsetelni annak a hajdani napnak a szépségeit. Hosszas elbeszélésbe kezdett arról, hogy milyen magasan járt a nap az égen, meg hogy milyen fontos a keresztelés szertartása. Lehunytam a szemem. Amikor

azonban megkísérelt a hálósobámba cipelni, felébredtem, és követelőzni kezdtem:

– Még nem mesélt az orsóról!

– Ó, azt hittem, már elaludtál, gyermekem.

Tovább faggattam az orsóról, aminek az lett a vége, hogy hosszas elbeszélésbe kezdett arról, miféle ajándékokat kaptam a különböző vendégektől. Nehezen figyeltem oda már, de amikor részletezni kezdte a tündérek ajándékait, hirtelen magamhoz tértem.

– Violet a szépséget hozta neked, Xanthe pedig a bájjal ajándékozott meg, bár ilyesféle dolgokat értelemszerűen senki sem adhat ajándékba másoknak.

Nem értettem, miért ne adhatna. Az emberek sokszor mondogatták, hogy milyen szép és milyen bájos gyermek vagyok.

– Leila zenei tehetséget adományozott neked...

Magamban meg is jegyeztem, hogy igencsak járatos vagyok a csembalón való játékban.

– ...Celia pedig remek értelmi képességeidet.

Szó se róla...

Lady Brooke folytatta.

– Ekkor Flavia következett volna, hogy átnyújtsa neked az engedelmességet... Ha megjegyezhetem, a magam részéről ezt tartottam volna a legkívánatosabbnak.

Miközben ezt mondta, kacsintott, de ebben a kacsintásban volt némi bosszúság is, amit, be kell valljam, nem igazán tudtam mire vélni.

– És az orsó? – emlékeztettem nevelőnőmet ásítozva.

– Épp amint Flavia odalépett volna hozzád ezzel a bizonyos *nagyon is kívánatos* ajándékkal, amit úgy hívnak, engedelmesség, a bálterem ajtaja hirtelen kivágódott. Megérkezett Malvolia, a boszorkány!

Az örök próbálták megállítani, ő azonban pimaszul ellépdelt mellettük. „Látni akarom a gyermeket!” – mondta. A dajkád megpróbálta útját állni. Azonban egy szempillantás múlva a földön hevert, Malvolia pedig ott állt a bölcsőd fölött. „Ó” – mondta, s azzal felkapott téged, és a magasba emelt, hogy mindenki lásson. „Az átkozott gyermek!”

A szüleid próbálták megnyugtatni Malvoliát azzal a mesével, hogy a meghívója elveszett, ő azonban továbbra is csak azt hajtogatta, hogy „átkozott”, aztán kimondta az átkot is: „A királykisasszony ujját még a tizenhatodik születésnapja előtt megszúrja egy orsó, és ő belehal!” – üvöltözte. Majd épp olyan gyorsan távozott, ahogyan jött. A gyönyörű napnak azonban már befellegzett, az ég beborult, és szakadni kezdett az eső.

– És azután mi történt? – kérdeztem, mit sem törődve az időjárás ecsetelésével most, hogy megtudtam, meghalhatok attól, ha megérintek egy orsót. Miért nem mondta ezt el nekem soha senki?

– Flavia próbálta menteni a menthetőt. Azt mondta, Malvolia ereje hatalmas, így nem tudja visszafordítani az átkot, de megkísérelti enyhíteni.

„A királykisasszonynak *nem kell meghalnia*” – jelentette ki. Mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel, de Flavia hozzátette: „Csak elalszik majd. Ahogy Eufrazia minden polgára is elalszik vele együtt, s ez mindenkit megóv az átoktól. A királyságot egy hatalmas erdő takarja a kíváncsi tekintetek elől, és eltűnik a térképekről és az emberek emlékezetéből is mindaddig...” – a jelenlévők egyre nyugtalanabbá váltak minden egyes kimondott szó után – „...míg egy napon a királyság újra fel nem fedeztetik. A királykisasszony felébred majd az igaz szerelme első csókjától, s vele együtt az egész királyság is, és újra láthatóvá válik a világ számára, úgy, ahogyan annak előtte volt.”

– De ez számárság! – fakadtam ki. – Ha az egész királyság alszik és a feledés homályába vész, akkor mégis ki fog engem megcsókolni?

Lady Brooke abbahagyta a beszédet, és megvakarta a feje búbját, úgy ahogy azok az emberek szokták, akik valami nagy-nagy rejtvény darabkáit próbálják összerakni. Végül így szólt:

– Fogalmam sincs. Valaki meg fogja tenni. Flavia azt mondta.

Akármilyen zsenge korú voltam is, azt azért tisztán láttam, hogy ez igen valószínűtlen. Eufrázia picinyke ország, amit három oldalról óceán határol, a negyediken pedig sűrű vadon. A belgák, a mi közvetlen szomszédaink, alig tudnak a létezésünkről, és ha Eufrázia eltűnik a szemük elől és a térképekről is, akkor még ők is el fognak felejteni minket. Még egy kérdés motoszkált a fejemben: hogyan fogunk vajon enni, amikor alszunk? És vajon nem halunk-e meg mégis végül, ahogyan az öregek? Valójában úgy éreztem, hogy ez még rosszabb, mint az eredeti átok.

Azonban akárhány kérdéssel is próbálkoztam, Lady Brooke egyre csak ezt hajtogatta:

– Hát ezért nem érinthetsz soha orsót!

És most mindjárt itt a tizenhatodik születésnapom, és soha nem nyúltam egyetlen orsóhoz sem.

2. fejezet

HOLNAP LESZ A TIZENHATODIK SZÜLETÉSNAPOM. Gondolom, felesleges magyaráznom, micsoda izgalmakat okoz ez szerte a királyságban. Nagyon fontos esemény. Ezen a napon minden évben számtalan vendég érkezik a világ összes égtájáról, hogy felköszöntsön – és ajándékokat is hoznak! Gyémántot Afrikából, kristályt Írországból, sajtot Svájcból. A tizenhatodik születésnapom természetesen különös fontosságú esemény. Az a hír járja, hogy egy hajó kelt útra és járta be a világot, hogy összegyűjtse az ajándékokat és a vendégeket, akik engem akarnak felköszönteni. Azt mondják, még egy angol gyarmatot is meglátogattak valahol a világ másik végén. Azt hiszem, Virginia a neve.

De a vendégeknél és az ajándékoknál is sokkal fontosabb, hogy ez az egész orsóügy végleg lezárul a mai napon. *„Még a tizenhatodik születésnapja előtt.”* Így mondta Malvolia, a boszorkány. Úgyhogy holnap atyám és anyám örvendezhetnek, hogy elvégezték a herkulesi feladatot, tizenhat éven át sikerült távol tartaniuk szeleburdi lánykájukat egy közönséges háztartási eszköztől, és végre én is élhetem a hétköznapi királykisasszonyok hétköznapi életét.

Készen állok rá!

De nem csupán az orsómizéria nyomasztott. Egészen idáig teljesen ki voltam zárva a világból. Más rangombéli lányok rég bejárták Franciaországot, Indiát, akár még Virginia rengetegeit is. Nekem viszont tilos volt a legrövidebb utazás is, még a legközelebbi királyságba is, nehogy bárkinek is eszébe jusson megtámadni engem egy orsóval. A kastélyban még a faliszőnyegek is engem gúnyolnak: legtöbbjük csupa olyan tájat ábrázol, amiket én sohasem láttam. A kastély falai közül is alig léphettem ki, ha mégis, akkor csak rém unalmas nevelőnőm, Lady Brooke, vagy valaki hozzá hasonló udvarhölgy kíséretében. Már elmúltam tizenöt éves, de még egyetlen barátom sem volt soha. Persze ki akarna barátkozni egy olyan szerencsétlennel, aki még soha nem látott semmit, soha nem csinált semmit, és éjjel-nappal őrizet alatt van?

Egy korombéli ifjú királykisasszonyt normális esetben tucatnyi udvarló dong körül, akik mind a kezéért epedeznek. Dalok és történetek dicsérik varázslatos szépségét. A férfiak párbajoznak érte. Akár még háborúk okozója is lehet, ha kellően szépséges az illető. Márpedig én az vagyok.

Csak hogy hiába áradoznak és álmodoznak az emberek a szépségemről, egyetlen árva kérőm sem akad. Apám azt mondja, azért, mert még túl fiatal vagyok, de én tudom, hogy ez hazugság. Valójában az átok az oka. Bármelyik épeszű herceg inkább választana olyan menyasszonyt, aki szeplős vagy nagy horgas orra van, mint egy olyat, aki bármelyik pillanatban kómába eshet.

Kopogás hallik az ajtón. Lady Brooke!

– Felsőges kisasszony, a ruhák készen állnak a megtekintésre – hívogat odakintről.

A ruhák! Amik kimondottan a holnapi alkalomra készültek. Ez lesz a legeslegnagyobb bál, amit valaha is rendeztek. A vendégek egy

része majd lovas hintón jön a kastélyba, mások hajóval érkeznek a kikötőbe. Aztán egy hatalmas vacsora következik, holnap pedig egy estély, amelyen egy tánczenekar muzsikál, és lesz egy tartalék együttes is, arra az esetre, amikor az első elfárad. Lesz tűzijáték meg éjféli vacsora, hatalmas üvegekben a francia bencés szerzetesek különleges habzóborra, aztán a következő héten további kisebb fogadások, estélyek is zajlanak még. Az egész tulajdonképpen egy fesztivál, Talia fesztiválja. Természetesen én leszek majd mindennek a középpontjában, minden rólam szól majd, minden herceg és fejedelem nekem udvarol, és még mielőtt a bál véget érne, én szerelmes leszek, betöltöm a tizenhatot, és megtörik az átok.

– Felséges kisasszony...? – Lady Brooke folytatja a kopogást.

A ruhák. Szükségem van egyre ma estére, néhány továbbira a holnapi bálra, és vagy egy tucatra a következő hétre. Tökéletesnek kell lenniük. Atyám talán beszél a szabóval, azzal, amelyik a leggyönyörűbb ruhát tervezte, hogy csináljon belőle vagy ötvenet, hogy magammal vihessem majd a világkörüli nászutamra.

Az igazat megvallva, inkább a nászút csigáz fel, mint az esküvő. Nem különösebben érdekel, hogy valaki kedvéért megházasodjak. De ez a sorsom, és a keresztem, amit a vállamra kell vennem, hogy cserébe elnyerjem a nászutat. Készen állok – mit készen állok? –, alig várom, hogy elhagyhassam végre Eufráziát, ahol tizenhat éven át raboskodtam. És a férjem természetesen jóképű lesz, és persze királyfi.

Kitárom az ajtót.

– Nos? Merre vannak azok a ruhák?

Lady Brooke elővesz egy alaprajzot a kastélyról.

Csodálom Lady Brooke szervezőkészségét. Gondosan kijelölte a rajzon azokat a szobákat, amelyekben királyi vendégeinket fogjuk elszállásolni, néhány szobát pedig csillaggal jelzett.

– Ez mi a csoda?

– Az előző születésnapodon azt mondtad királyi atyádnak, hogy majdan *ezen* a születésnapodon a világ legeslegtökéletesebb ruháját szeretnéd viselni. Atyád szó szerint vette a kérésedet, úgyhogy a világ minden tájára küldött üzenetet szabóknak és varrónőknek. Kínában például az összes selyemhernyó ezért dolgozott. Gyermekeket rángattak ki otthonaikból, hogy fonjanak, varrjanak és szolgáljanak, és mindezt csakis Tália, Eufrázia hercegnőjének kedvéért.

– Nagyszerű, Lady Brooke!

Tisztában voltam vele, hogy nevelőnőm ostobának és elkényeztetettnek tart. De vajon nem kaptam-e ajándékba remek értelmi képességeket is? Tudom, hogy mindez nem így van. Mert hogyan lehetnék én elkényeztetve, ha soha életemben nem kaphattam meg, amire vágytam? Nem kértem, hogy azokat a gyerekeket kiszakítsák otthonaikból azért, hogy engem szolgáljanak, de ha már így jártak, akkor nem az a legudvariasabb megoldás, ha méltányolom az erőfeszítéseiket, és igyekszem egy-két elfogadható darabot találni a munkáik között? Szinte már láttam magam előtt a ruhát, amelyben belépek majd a bálterembe. Zöld lesz.

– Az alaprajz?

– Igen, az alaprajz. Az összes szabót arra kértük, hogy hozza el a hús legjobb modelljét, mindegyiket a pontos méretedben. Atyád úgy gondolja, túlzás lenne, hogy ezt a rengeteg ruhát mind egyszerre tekintsd meg. Éppen ezért úgy rendelkezett, hogy a ruhákat a kastély huszonöt különböző szobájában helyezték el. Így tehát oda mész, és azt nézed meg, és azt választod, amelyiket csak akarod.

Huszonöt szabó hús-hús ruhája! Az ötszáz ruha! Még belegondolni is szédítő!

– Legjobb lesz, ha máris nekilátunk! – mondom Lady Brooke-nak.

Elindulunk a kikövezett folyosón. Az első szobák éppen fölöttünk vannak, és amint felfelé kaptatunk a kastély lépcsőin, Lady Brooke így szól:

– Megkérdezhetem, mit szándékozol tenni azokkal a ruhákkal, amelyek nem nyerik el a tetszésedet?

Ravasz kérdés, gondolom, ahogyan nevelőnőm valamennyi kérdése az, bizonyítandó, hogy én egy megátalkodott kölyök vagyok. De mit bánom én, hogy mit gondol Lady Brooke? Illetve azért bánom, hiszen bár ki nem állhatom, mégis csak ő az egyedüli társaságom, ő az, aki leginkább emlékeztet egy barátira. Igyekszem tehát valami elfogadható választ kiötölni. Adjam neki a ruhákat? Á, azt biztosan nem. Ezek a ruhák mind az én méretemre készültek, Lady Brooke-ot pedig a természet nem ajándékozta meg túl bőkezűen a szépséggel, egy jó fél fejjel magasabb nálam, és igen vaskos.

– Adjam őket a szegényeknek? – kérdem. Ő erre összevonja a szemöldökét, én tovább töröm a fejem. – Talán még jobb lenne, ha árverést tartanék, és a befolyt összeget osztanám szét a szegények között. Hogy ételt vehessenek belőle.

Ez az! Ez már csak jó lesz az öreglánynak!

És talán valóban tetszik neki. Mire belépünk a legelső szobába, már hallgat. A néma rosszallás a legtöbb, amire Lady Brooke-tól számíthatok.

Mindenhol ruhák sorakoznak a szobában, mindent elborítva, még az ablakokat is. Húszt különböző ruha, más-más kelméből, más-más fazonban, de egytől egyig kék színűek!

– Nem említették a szabóknak, hogy az én szemem zöld? – suttogom Lady Brooke-nak, de ahhoz azért elég hangosan, hogy a szabó is hallja. Azt akarom, hogy hallja! Micsoda hülyeség!

Hallja is.

– Tehát zöld ruhát *pahancsolna* a kisasszony? – kissé fura a kiejtése, és amint közelebb lép, látom, hogy izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokán. Au! Remélem, hogy amikor a ruhákat varrta, nem izzadt így, különben az anyagok biztosan átvették az izzadságszagot.

– Nem *kizárólag* zöldet – felelem. – De nem csupa kék ruhára számítottam.

– A kék az idei év divatszíne – mondja a verejtékező szabó.

– Én királykisasszony vagyok. Nem követem a divatot. Én teremtem a divatot.

– Biztos vagyok benne, hogy *egy* kék ruha azért megfelelő lesz. – Lady Brooke próbálja elsimítani a dolgokat ezzel a bárdolatlan fickóval, s közben szúrós tekintettel bámul rám. – Talia, ez az úr egészen Olaszországból utazott idáig, és a világ legjobb modelljeivel büszkélkedhet.

– Hogyan? – kérdem úgy, hogy értsék: ehhez nem sok közöm van.

– Azt mondom... Mindegy, nem érdekes. Nem vetnél azért egy pillantást ezekre a ruhákra?

Körbenézek. Rondák. Vagy talán nem is rondák, de unalmasak, unalmas fodrokkal. Unalmasak, mint minden más az életemben. Azért próbálok mosolyt erőltetni az arcomra, nehogy még egyszer kihívjam magam ellen Lady Brooke haragját.

– Pompás, nagyon köszönöm!

– Tetszenek? – kérdi a szabó, és utamat állja.

Ha tetszenének, nem azt mondtam volna? Hangosan csak annyit mondok:

– Még gondolkodom. Ez az első szoba, amit felkerestem.

Úgy tűnik, ez a válasz kielégíti. Végül överejtékessége félreáll az útból, és így mehetek tovább a következő szobába.

Nos, ez és az utána következő kettő már valamivel jobb. Itt ráakadok egy rózsaszínű ruhára, ami megfelelőnek tűnik az olyan kisebb horderejű eseményekre, mint amilyen a pénteki piknik, ahol nem zavar, ha úgy nézek ki, mint egy habos sütemény, de itt sincs semmi olyan, amit Életem Legfontosabb Éjszakáján felvennék.

– Talia? – szólít meg a harmadik szoba után Lady Brooke. – Talán ha egy felületes pillantásnál többre méltatnád...

– Talán ha nem lennének ennyire rondák egytől egyig! – porig vagyok sújtva, de ezt persze nevelőnőm úgysem értheti. Hogyan is érthetné? Amikor ő fiatal volt, biztosan elmehetett az üzletekbe, és ott kiválaszthatta a neki tetsző ruhákat, vagy akár maga is megvarrhatta, ha úgy hozta a kedve. Én sohasem lehetek olyan, mint mások, de most kimondottan szeretnék is *más* lenni, egy gyönyörűséges zöld ruhában, amin nincs túl sok fodor, és nem túl flancos.

– Íme, egy zöld ruha – mutatja Lady Brooke a következő szobában. Szörnyülködve nézem. A fodrai szinte az orromig érnek.

– Ez egy remek ruha lehetett volna... mondjuk a nagyanyámnak.

– Esetleg le tudná szedni róla a fodrokat? – kérdezi Lady Brooke a szabótól.

– Esetleg tudna készíteni egy olyan ruhát, ami nem ennyire förtelmes? – teszem hozzá.

– Talia...

– Sajnálom, de ez az igazság.

– *Pardonez moi* – mondja a szabó. – Meg tudom csinálni.

– *Non, merci* – válaszolom, és kiviharzok a szobából.

A következő helyiségben megpillantok egy levendulaszín bársonyruhát, szív alakú dekoltázzsal. Odanyúlok, hogy megtapinthatassam a finom kelmét.

– Gyönyörű darab, ugye? – kérdezi Lady Brooke.

Rögvest visszahúrom a kezem. Teljesen kikészülök Lady Brooke-tól, meg a ruháktól, meg az egész életemtől. Biztosan tudom, hogy lenéz engem, és egyszerre még maga Malvolia is elviselhetőbb társaságnak tűnik, mint az utálatos Lady Brooke.

– Van valami jobb holmija?

– Borzalmas vagy, Talia.

– Csak őszinte vagyok. És megköszönném, ha észben tartaná, hogy ön atyám szolgálatában áll.

– Tisztában vagyok vele. De bár ne így lenne, mert szégyellem magam, amikor ilyen megátalkodott kölyök módjára viselkedsz.

És mindezt mosolyogva mondja. A szabó szintén bárgyún mosolyog. A férfira bámulok.

– Akad valami olyan ruha, ami kevésbé hányingert keltő, mint ezek itt?

Tovább mosolyog, és bólint.

– Nem is beszélj a nyelvünket – fordulok Lady Brooke-hoz. – Akkor miért érdekli önt, hogy mit mondok neki?

– Azért, mert én kénytelen vagyok hallgatni téged. És az utóbbi hetekben egyre arcátlanabb vagy. Szégyellem magam miattad.

Közben bólogat és mosolyog.

Úgy érzem, mintha könnyek szöknének a szemembe. Lady Brooke utál engem, annak ellenére, hogy kutya kötelessége lenne, hogy kedveljen. Valószínűleg mindenki utál engem, csak apám miatt úgy tesz, mintha nem így lenne. Visszatartom a könnyeimet. A királykisasszonyok nem sírnak.

– Akkor meg miért nem hagy itt? – kérdezem, annyira mosolyogva, amennyire csak képes vagyok rá. – Miért nem hagy engem senki magamra, egyetlen nyamvadt percre sem?

– Kötelességem...

– Micsoda a maga kötelessége? Hogy kiabáljon velem, meg hogy megátalkodott kölyöknek nevezzen? – Fel és alá járkálok, mint egy ketrecbe zárt állat. Hiszen *valóban* egy ketrecbe zárt állat vagyok. – Holnap tizenhat éves leszek. A parasztlányok az én koromban már rég férjhez mentek, és szültek két vagy három gyereket, én meg még a saját kastélyomban sem mehetek végig egy folyosón úgy, hogy ne legyek felügyelet alatt.

– Az átok...

– Maga nem is hisz az átkokban! Ami egyébként lassacskán beteljesedik, nem az orsó, hanem a halál... Én belepusztulok ebbe az életbe, igaz, apránként, de minden napba belehalok egy kicsit. És amikor betöltöm a tizenhatot, és az átok megtörik, szépen átadnak majd egy férjnek, akit nem is én választottam, és onnantól ő fogja majd megmondani, hogy mit csináljak, mit mondjak, mit egyek, mit vegyek fel, az egész hátralévő életemben. És csak azon imádkozhatok, hogy ez a hátralévő élet minél rövidebb ideig tartson, hogy mielőbb élvezhessem a boldog függetlenséget a síromban. Örökké valakinek a felügyelete alatt leszek.

Elered a könnyem, azután feltör belőlem a zokogás is. De mit számít ez?

– Nem mehetnék legalább egy folyosón végig egyedül?

A szabó ezalatt végig mosolyog és bólogat.

Lady Brooke arckifejezése ellágyul.

– Azt hiszem, ez megoldható. Végül is, a szabók mind alapos ellenőrzésen estek át, és kioktatták őket az orsót illetően is.

– Hát persze – sóhajtom.

Lady Brooke a szabóhoz fordul, és franciául szól hozzá.

– Köszönöm! – zokogom. Rámutatok a levendulaszín ruhára, és már franciául mondom, hogy ez gyönyörű, és hogy igen, ezt szeretném,

meg még egyet. Egy elbűvölő, vörös, ejtett vállú szaténruhát, ami az angol királynő stílusában készült, csak eddig szándékosan nem akartam észrevenni, de most már igazán vonzó darabnak tűnik.

– Nagyszerű! – feleli Lady Brooke, és kezembe nyomja a kastély alaprajzát. – Csak mutass rá arra a ruhára, amelyik tetszik, és félreteszik neked!

Bólintok, és elveszem a rajzot. Szabad vagyok! Legalább egy órán át szabad!

3. fejezet

MEGSZABADULVA TERHEMTŐL, azaz Lady Brooke-tól, vidáman szökdécslek le az előcsarnokba. Annyira, hogy ha elérném a csillárokat a magasban, akár hintáznék rajtuk, de inkább visszafogom magam, és csak fel-felszökkenek. Az életem nem kevésbé borzasztó, mint idáig volt, de legalább nincs itt a morcos Lady Brooke, hogy emlékeztessen rá, milyen rémes életet élek.

Gyorsan választok öt ruhát, persze kéket nem, és egyik sem elég különleges a nagy belépőmhez a születésnap bálomon. Habár az egyik ruha közülük zöld, de árnyalatában mégsem passzol tökéletesen a szemem színéhez.

– Nagyszerűen áll Önnek – mondja a szabó, aki egyenesen Angliából érkezett.

Hát persze, szerinte igen. Sejttem én, mit akar. Ha egy királykisasszony egy ilyen jeles alkalommal az ő ruháját viselné, az igazán jót tenne a hírnevének. Egész hátralévő életében így nevezné magát: „Talia kisasszony, Eufrázia hercegnőjének udvari szabója”.

Ám a segédje így szól:

– Valóban. Igaz, nem lehet ugyanaz az árnyalata, mint az Ön híres-nevezetes szemének színe, de még jobban kiemeli azt.

A szabó gyorsan elhallgattatja a fiút, nehogy mindketten kegyvesztetté váljanak, amiért az így beszél egy királykisasszonyhoz. De én a segéd felé fordulok, és rámosolygok. Nagyjából annyi idős lehet, mint én, nem több, talán a szabó fia. És – ezt nehéz lenne nem észrevennem – jóképű. Legalábbis közember létére. A szeme olyan színű, mint a búzavirág.

– Úgy gondolod?

Ő pironkodva lesüti a szemét.

– Nem tiszteletlenségből mondtam, Felséges Kisasszony. De valóban, ez a ruha remekül állna önnek, ahogyan bármelyik másik is.

Elgondolkozom, vajon milyen lehetne közönséges lánynak lenni, aki büntetlenül fölrtölhet egy ilyen csinos szabólegénnyel. Vagy még inkább, milyen lenne szabólegénynek lenni, ilyen fiúnak, aki ennyire fiatal, és már ilyen messzire utazhatott az otthonától. És egy olyan szakmát kitanulni, mint a szabómesterség. Egész életemben soha nem alkottam semmit, sosem készítettem mást, mint ostoba virágcsendéleteket a rajztanárom, signore Maratti irányításával. Apám kiakasztgatta őket a hálósobája falára, ahol soha senki nem láthatja őket. Ennyi elég ahhoz, hogy valaki hercegnő legyen? Akkor hercegnőnek lenni nem jelent semmit!?

Bólintok, és kelletlenül az idős szabóhoz fordulok.

– Ma este ezt fogom viselni a vacsorához. Számos nemes hölgy lesz jelen, és amennyiben megdicsérik a ruhámat, majd megmondom nekik az ön nevét.

Az ajtó felé indulok. A szabómester meghajol, a fiú azonban nem mozdul. Csak bámul rám, megbabonázta a szépségem. A legborzongatóbb érzés fut végig a karomon. Az természetes, hogy szépnek talál, de kifejezetten tetszik, ahogy bámul engem. Vajon ugyanilyen érzés

lesz az is, amikor először megpillantom majd a hercegemet? Talán nem is lesz annyira rossz.

Öt újabb szoba, aztán tíz, és még mindig nem találtam meg azt a ruhát, amire vágyok. Igazán nem akkora feladat ez, biztosan akad egy a világ legjobb szabói között, aki képes ezt a feladatot elvégezni. De mégsem. Felsőhajtók. Legfeljebb majd az angol szabó ruháját viselem a bálon.

A lépcsőház végéhez érek. Még sosem jártam a kastélynak ebben a részében. Elképesztő. Egy gyerek – egy normális gyerek – egész biztosan már rég felderítette volna ezeket a szobákat. Csakhogy én nem voltam normális gyerek.

Megpillantok egy lépcsősort a félhomályban. De ez nem azoknak a lépcsőknek az egyike, amiken fel szoktam jutni a negyedik emeletre, és amikor rápillantok Lady Brooke térképére, azt látom, hogy ez a lépcső azon sem szerepel. Milyen különös. Hirtelen késztetést érzek, hogy felszaladjak rajta, vagy éppen lecsúszsak a korláton. De ez csacsiság, és ha megtenném, azzal csak időt veszítenék. Akkor pedig Lady Brooke keresni fog engem. Inkább visszafordulok, hogy elinduljak az előcsarnok irányába.

Hirtelen egy hangot hallok.

*Egy szép legény s egy szép leány
– ez a haj-hó, ez a haj-halibó! –*

Egy szép legény.

A nyárban szép az élet párban,

Egy női hang, énekel. Szinte elragad. Elindulok felfelé a lépcsőn.

*mert tillallár, így szól a kismadár,
hű szívnek szép a nyár.*

Egy nyitott ajtó vár a lépcső tetején. Megállok. Itt nincs szabó. Tudom, hogy itt nem lehet. Ehelyett egy időős asszony ül ott egy lócán. Azt nem látom, hogy mit csinál, mert ruhák veszik körül, rengeteg ruha, legalább húsz. De nem ez a lényeg.

Az összes ruha, egytől egyig, hajszálpontosan olyan árnyalatú zöld, mint az én szemem.

– Csodálatos! – kiáltom akaratlan. Beszaladok a szobába.

– Jó estét, Felséges Kisasszony! – az öregasszony próbál felkászálódni ültéből. Igyekszik meghajolni.

– Jaj, kérem, ne! – mondom. Végére is nagyon öreg.

– De, de, muszáj. Te királykisasszony vagy, a tiszteletet pedig meg kell adni bizonyos helyzetekben. Azok, akik nem így cselekszenek, egyszer megfizetik az árát.

Majdnem földig hajol, én meg azon morfondírozok, vajon mennyi ideig fog tartani neki, míg kiegyenesedik. Halkan azt mondom neki:

– Rendben, rendben van.

Egy pillanatra – de csakis egy pillanatra – azt gondolom, bárcsak itt lenne Lady Brooke, hogy lássa, mennyire betartom az utasításait, hogy ne szálljak vitába az idősekkel.

Hátrálok egy lépést, és a ruhákat kezdem tanulmányozni. Úgy tűnik, minden elképzelhető stílus és anyag megtalálható itt: van szatén, bársony, brokát mindenféle fazonban, és egy könnyebb anyag, amelyet még sohasem láttam, és ami úgy fog úszni mögöttem, mint egy nagy csapat pillangó.

Az asszony végül közelebb lép.

– Tetszik valamelyik?

Már teljesen megfeledkeztem róla, hogy ő is a szobában van, anynyira megigéztek ezek a ruhák.

Felsőhajtok.

– Igen, mindegyik tetszik! Mind olyan tökéletes!

Nevet.

– Igazán megtisztelő, hogy így gondolod. Amint látod, magam is eufóriai vagyok. Az egész életedet láttam, Felséges Kisasszony, és hízelgő számomra, hogy jobban tudom, mint bármelyik külföldi, hogy mi áll jól az én királykisasszonyomnak.

– Csakugyan.

Próbálom felidézni, hogy láthattam-e valahol korábban ezt az asszonyt, mondjuk a tömegben egy parádén. De miért is vettem volna észre egy idős asszonyt, aki pont ugyanúgy néz ki, mint az összes többi? Csak a szeme különös. Nem borítja az a szokásos fátyolos bevonat, ami oly sok öreg emberre jellemző. Sőt, olyan étellel teli, fekete és csillogó, akár egy varjúé.

– Melyik tetszik a legjobban?

– Ez itt – mutatok a pillekönnyű ruhára. – Ebben akár a tündérekkel is versenyre kelhettek!

– Nekem is ez a kedvencem. Mit gondolsz, Felséges Kisasszony, visszaülhetnék? Tudom, hogy ez nem éppen illő viselkedés, de elég öreg vagyok már, a térdeim nem bírják úgy, mint hajdanán, fiatalkoromban, amikor annyi idős voltam, mint te, és végigtáncoltam a multságokat.

– Természetesen. – Hátalattal szívvel nézek rá, egy idegenre, aki tudja, hogy mire vágyom, aki megért engem, ahogyan atyám és anyám, vagy az a szerencsétlen Lady Brooke nem képes megérteni. Visszaül a lócára, és valami kézimunkafélébe kezd. Egy fura szerkezetet tart a

kezében, olyasmit, mint azok a pörgettyűk, amikkel a gyerekek szoktak játszani. Szinte az egészet sötétrózsaszín fonat borítja.

– Ez micsoda? – kérdem tőle.

– Ó, ez az én varrásom. Magam készítem hozzá a fonalat. Szeretnéd kipróbálni?

Varrás? Közelebb lépek. A szerkentyű egy fa tüske az egyik végén egy sötétebb fa peremmel. A fonalat egy kampó tartja a helyén, és amikor a fonál elkészül, a tüske köré tekeredik a perem alatt, és immár varrásra lehet használni. Nagy adag gyapjú várt még megmunkálásra.

– Nem, azt hiszem, nem.

– Hát persze. Butaságokat beszélek. Egy magadfajta ifjú hölgy nem áll neki ruhákat készíteni. Te arra születél, hogy hordd őket. Az olyan alázatos lelkeket, mint én, szánták arra, hogy ruhákat készítsenek.

Bólintok, és ismét a ruhák felé indulok.

– Csak...

– Mi az? – Már majdnem megérintem az anyagot, de visszafordulok, és az asszonyra pillantok.

– Azt mondják, ez szerencsét hoz. Én hajdan az édesanyámtól kaptam, ő pedig az ő anyjától, és mindenki, aki ezzel készít fonalat, kívánhat egyet.

Kívánhat?

Tudom, hogy Lady Brooke mit mondana erre. A kívánságok az ő szemében egyenlők a mágiával. A babona az Isten ellentéte. Ám mégis megkérdezem:

– Te kívántál valaha valamit tőle?

– Ó, igen – bólint. – Kívántam, még fiatal koromban. Azt kívántam, legyen hosszú életem.

Rábámulok. Az arca akár a gyűrött selyem, a haja papírfehér.

– Hány éve volt ez? – kérdezem tőle.

– Amikor annyi idős voltam, mint te. Tizenöt éves. Úgy kétszáz esztendővel ezelőtt.

Elakad a lélegzetem, de az öregasszony fogva tartja a tekintetem.

– Te mit kívánnál, Felsőes Kisasszony? Biztos vagyok benne, hogy vannak vágyaid, hiszen csapdában vagy itt a kastélyban, szeretnél férjhez menni, mert ez az egyetlen kiút innen, mert másképp nem reménykedhetsz a szabadságban. – A hangja szinte hipnotizál. – Ne félj! Mit kívánsz?

A szabadságomat. Vagy a szerelmet. Vagy... utazni. Annnyira szeretném bejárni a világot, nem egy túlféltett királykisasszony szeretnék lenni, hanem egy hétköznapi lány. Ostobaság. Nem tehetem.

– Azt hiszem... – felelem –, megpróbálom.

Az öregasszony bólint, és arrébb húzódik a lócán, hogy helyet adjon nekem. A mozgása most valahogy kevésbé öreges. Megütögeti a helyet maga mellett.

– Ülj le ide, hercegnő!

Kezembe nyomja a szerkentyűt, elsőként a pálcát.

– Ezt vedd a jobb kezedbe. Aztán fogd a fonalat a balba, és tekerd az óramutató járásának megfelelően. Amikor a fonál elkezd feltekeredni, kívánj valamit.

Fogom a pálcát. A gondolataim a kívánságom, a szabadságom körül járnak, hogy világot láthatok. Ahogy a fonálért nyúlok, fájdalmas szúrást érzek az ujjamban. A pálca végén lévő kampó megszurta a bal kezem gyűrűsujját. Amikor odapillantok, karmazsinvörös foltot látok a ruhámon. Vér.

És csak ebben a pillanatban értem meg, miféle tárgyat tartok a kezemben.

Egy orsó. *A hercegnő meg fogja szűrni az ujját egy orsóval.*

Hallom az öregasszony nevetését, ahogy összcuklok.

Malvolia!

Az utolsó gondolatom, ahogy a földre roskadok, az, hogy hallgatnom kellett volna Lady Brooke-ra.

Második rész
Jack

1. fejezet

AMIT NEM MONDANAK EL EURÓPÁRÓL, az az, hogy micsoda béna egy hely.

Habár kitalálhattam volna. Ez a szüleim ötlete volt. Ők meg nem éppen a jófejségükről híresek. Elküldtek erre az európai útra, állítólag azért, hogy tanuljak, de valójában csak amiatt, hogy egy hónapra békén hagyjam őket. Közben meg henceghetnek a barátaiknak, hogy „Jack most épp európai körúton van, hogy legyen mi érdekeset írnia majd a főiskolai fogalmazásokban.”

Egy fájló beismerés: azért nem igazán bánom, mert a csajom, Amber, kidobott engem, hogy a lábam sem érte a földet, amikor valami főszulis srác tűnt fel a színen. Végül is az, hogy most itt vagyok, legalább megóv attól, hogy végignézzem, amint az új pasijával flangál, és abban is segít, hogy olyannak tűnjek, mint aki annyira büszke, hogy fel sem hívja. És ki tudja? Az is előfordulhat, hogy összejövök itt valakivel.

Klubokat képzeltem magam elé, ami tele van felfuvalkodott európaiakkal, meg száguldozást valami jó kis robogóval, meg francia kávézókat és görög tavernákat, és természetesen egy-egy jó strandot, ahol a cickójukat villogtatják a csajok (habár köztudomású, hogy

az európai nők nem jeleskednek abban, hogy borotválják a khm, hogy is mondjam, a hajlataikat, hát elterveztem, hogy majd legfeljebb másfelé nézek).

Gondoltam, végül is csak vannak itt is klassz parkok, valami szabadtéri dolog. De azt az életben nem gondoltam, hogy ekkora szívás lesz: egy bazi nagy buszút az egész, ahol bemegyünk az összes olyan múzeumba, ahol csoportos kedvezményt adnak. Nálunk, Miami-ban, talán ha öt múzeum van összesen, ha az állatkertet is beleszámolom. Itt, Európában az összes isten háta mögötti városban van vagy tíz vagy húsz. A busz odavisz minket egy múzeum elé, aztán kiszállás. Elöl megy az idegenvezetőnk, Mindy, azzal a kis kék-fehér zászlajával, rajta egy madárral, ami a mögötte gyaloglást durván megalázóvá teszi. Hátrafelé sétál valami ismert cucchoz, amiről híres ez a múzeum. Az egybeterelt bugrisok bután bámulnak kábé két percig. Aztán elrohannak az ajándékboltba, hogy elköltsék az euróikat olyan cuccokra, amikért két centet sem adnánk, ha odahaza árulnák azt a Walgreensben.

Szóval ez nem éppen az az elfoglaltság, amivel Ambert ki tudom verni a fejemből.

De legalább itt van a haverom, Travis. Gondolom, tőle is megakartak szabadulni a szülei. Nem igazán tudom, hogy melyik országban járhatunk most. Tuti, hogy valamelyik béna ország az, amiről alig tanultunk a földrajzórákon. Mondjuk Belgium, vagy valamelyik L-betűs izé. Nem nagyon figyelek erre a Mindyre, de tegnap hallottam, amint azt a varázsszót mondta, hogy *tengerpart*. Akkor közel vagyunk a strandhoz is. Ekkor kezdett körvonalazódni a tervem.

Felrázom Travist.

- Mi a... Hány óra van?
- Fél hat van, ember.

– Reggel?

– Frászt. Éjjel. Mindjárt vacsoraidő.

Na, ez felébreszti. De amikor látja, milyen sötét van, visszahanyatlik az ágyába.

– Sötét van.

Képtelenség Travist megmozdítani, hacsak valami kaja vagy alvás nincs a láthatáron.

– Jól van na, hazudtam. De muszáj lekopni erről a Dögunalom Társasutazásról, és valami szórakozás után nézni. És ez sose történik meg addig, míg ki nem hagyjuk egyszer a hétórai találkozót.

– Tudod, mi lenne tök buli?

– Na mi, Trav? – Azóta reméltem, hogy lesz valami ötlete, mióta tudom, hogy őt is lepasszolták a szülei erre az útra, akárcsak engem.

– Aludni.

– Nemigen hiszem, hogy hagynának aludni. Előbb-utóbb itt dörömbölnének az ajtón, és csesztetnének, hogy készülődjünk. Így viszont tudnál aludni, amikor kiérünk a strandra.

– A strandra?

Otthon Miami-ban Travis egy igazi Napisten. Most meg olyan halvány színe van, mint a mályvacukornak.

– Aha, a strandra. Gondolj bele, Travis! Melltartó nélküli francia csajszi! Na?

– Nem is Franciaországban vagyunk.

– Oké, akkor német csajszi. Nem tök mindegy?

– Lesz ott kaja is?

– Persze. Ott van egy kávézó szemben az utcában. Bekapunk valamit, meg veszünk pár szendvicset. De először is jussunk ki innen.

Végül csak sikerül kiimádkoznom az ágyból. Tulajdonképpen szerettem volna megnézni ezt a Belga Nemzeti Botanikus Kert nevű

helyet (Aha! Belgium! Szóval itt vagyunk!), ami mellett elmentünk tegnap a Hármas Számú Múzeumba menet. Láthattam azt az óriási mamutfenyőt az útról. Ezt persze nem volt időnk megnézni. De tudtam, hogy Travis sokkal inkább hajlandó velem tartani, ha strandról van szó. Végül is, ez legalább nem egy újabb vacak múzeum, és talán útba ejthetjük visszafelé jövet a botanikus kertet is.

Odarángatom Travist a recepcióhoz, hogy kérdezze meg, merre kell mennünk.

– Nem tudtad volna elintézni ezt, amíg én elkészültem? – kérdezi Travis.

– Visszaaludtál volna.

– Tudod, néha úgy tűnik, mintha direkt azért *melóznál*, hogy lazálhass.

– Igyekszem úgy eltölteni a nyaramat, hogy nehogy bármit is dolgozzak.

Egy darabig csak állunk ott, amíg a recepció valakit megbeszél a portással. Ha nem jön ide hamarosan, Mindy elkap minket.

– Hé! Egy kis segítség kéne... – A névtáblájára bámulok. – Jacks? Keresztülnéz rajtunk.

– Hé! Igazán nem akarnám kizökkenteni a sűrű elfoglaltságaiból. Amikor végre felfogja, hogy nem tágítunk, odajön.

– Merre kell menni a strandra, Jacks? – kérdezem.

– *Jacques* vagyok – mondja, és a hotelszemélyzet szokásos átható pillantásával mér végig, amit mindig megkapsz, amikor rájönnek, hogy amerikai vagy, vagy hogy nem beszéled a nyelvüket: mint aki egy adag romlott tonhalas salátát evett.

Mintha minden európai nyelvet beszélnem kéne. Tanultam spanyolt a suliban. Persze, Spanyolországban még nem voltunk. Legalábbis nem hiszem...

– A strand – mondom újra. – *La playa*.

– *Le plage* – próbálkozik Travis.

– Ó, *oui. La plage* – mintha megnyomtunk volna egy varázsgombot, a recepciós hirtelen a barátunk lett, és máris tökéletesen beszél angolul.

– Fél tízkor indul az autóbusz.

– Nem tudunk fél tízig várni, Jacks.

Jacques megrántja a vállát.

– Pedig akkor megy.

Ha itt várunk fél tízig, akkor elkapnak minket, és egy újabb múzeumban rohadhatunk. A barátnőm kidobott, a nyári vakációm romokban, és ez a fickó nem képes segíteni, hogy legyen egy normális napom? Hát nem az a *munkája*, hogy segítsen?

– Akkor van másik busz esetleg? Vagy ez itt Európa legbénább országa?

Travis oldalba bök.

– Jack, fel fogod bosszantani.

– Kit érdekel? Úgyse érti, amit mondok. Ebben az országban mindenki...

– Ah, helyesen beszél, *monsieur* – vág közbe Jacques. – Én tévedtem. Most jut eszembe, van itt még egy busz, egy másik járat. Egy másik strandra.

Ránézek Travre egy olyan „*na látod?*” pillantással.

– Leírná ezt nekünk? – kérdezi Travis. – Kérem?

– Természetesen.

A recepciós a kezünkbe nyom egy autóbusz-menetrendet, bekari-kázva benne az utakat és az időket.

– Itt kell leszállniuk, és aztán gyalog tovább kelet felé.

Lefirkant nekünk egy térképet. Elég bonyolultnak tűnik, de végül is húsz perc van még a buszindulásig.

– Köszönjük – mondja Travis. – És mondja csak, van itt valami hely, ahol vehetnénk pár szendvicset?

Megcsörren a mobilom. Megnézem a hívót: Mindy az. Már keres minket. Karon ragadom Travist.

– Mennünk kell!

– De éhes vagyok!

– Később... – elrángatom onnan.

– Kösz! – kiált még oda Jacques-nak. – A viszontlátásra!

Jacques mosolyogva integet, és közben mond valamit, ami úgy hangzik, mintha azt mondaná: „Azt kétkem”, de lehet, hogy csak valami francia kifejezés volt. A kijárat felé vonzolólok Travist, épp abban a pillanatban, amikor Mindy kilép a liftből. Szerencsére máris hátrafelé sétál, úgyhogy nem vesz észre minket.

2. fejezet

— **J**Ó, HOGY ELŐSZÖR KAJÁT VETTÜNK – mondja Travis a buszon.
— Aha, már említetted.

Travis történetesen immár hetedszer említette, kábé minden tizedik percben, mióta a buszon ülünk.

– De akkor is jó ötlet volt. Máskülönben most itt éheznénk. Azt hiszem, legjobb lesz, ha most kibontunk egy szendvicset.

Travis annyi szendvicset meg sört (a szeszfogyasztás itt tizenhat éves kortól megengedett!) vett, ami egy négytagú családnak is elég lenne egy hétre. Ezenkívül bezabált egy négytojásos omlettet, egy rakás palacsintát és tíz csík bacont (a pincérnő úgy hívta ezt, hogy „amerikai reggeli”). Ráadásul úgy húsz perccel ezelőtt hagyta abba az evést.

– Felejtsd már el egy percre a kaját! Nem gyanús neked, hogy kicsit sokáig megy ez a busz? Úgy emlékszem, ez egy kicsike ország. Nálam van az útlevelem, de nem úgy terveztem, hogy használom is.

– Aha, hosszú – helyesel Travis, miközben a szendvices szatyrot stíröli.

Felemelem a szatyrot, és direkt csukva tartom, hogy figyeljen már rám.

– Én nem tudom, de nem úgy tűnik neked, hogy az ellenkező irányba megyünk, mint amerre a tengerpartnak lennie kéne?

– A pasas megmondta, hogy ez egy másik tengerpart lesz. Persze az is lehet, hogy átvert minket.

– Azt hiszem, ez a fickó direkt áthajított minket a palánkon.

– Te mondtad, hogy béna az országa.

– Béna is. Szóval szerinted is rossz irányba megyünk?

– Elképzelhető. – Travis továbbra is a kajás zsákot nézi. – Baromi nehéz józanul gondolkodni, mikor éhes az ember.

Már épp ott tartok, hogy adok neki egy szendvicset, csak hogy *én* gondolkodni tudjak, amikor a buszsofőr bemondja azt a megállót, ahol Jacques szerint le kéne szállnunk.

– Majd. Most le kell szállnunk.

– Szóval nem kaphatok egy szendvicset?

– Gondolj arra, milyen király lesz odalenn a tengerparton üldögélve megenni!

Húszerével később nemcsak hogy a tengerpartot nem találtuk sehol, de még az első utcát sem, amit Jacques rajzolt a térképre.

– Azt mondja, hogy menjünk három tömbnyit, aztán forduljunk a St. Germainre – mondja Travis. – De ez már több mint három háztömb. Van ez már vagy hat is. Talán jobban tennénk, ha visszafordulnánk.

Már majdnem elfogadom a javaslatát, amikor meglátom a St. Germain nevű utcát.

– Ez lesz az.

Csakhogy a következő utca sem ott van, ahol lennie kéne, sőt még akkor sincs ott, amikor már háromszor annyit gyalogoltunk, mint amit a térkép jelez.

– Lehet, hogy igazad van – mondom.

Amikor visszafordulunk, semmi sem úgy néz ki, mint az előző alkalommal. Amikor idefelé jöttünk, házak, üzletek meg bringák voltak itt, most meg nincs itt más, csak fák, meg... a természet mindenütt, ahová csak nézek.

– Mi a fene történt? – kérdezem.

– Mármint mivel? – Travis épp egy szendvicset majszol.

– Mindennel. A várossal, az emberekkel...

Travis megtörli a száját az ingujjával.

– Nem is tűnt fel.

Látok egy kis földutat, amit korábban nem láttam. Befordulok, és intek Travisnek, hogy kövessen.

– Gyerünk!

Csakhogy ez tuti nem ugyanaz a hely, ahol korábban jártunk. Olyan az egész, mintha minden ködbe veszett volna. Travis persze semmit sem érzékel az egészből, mióta a saját ködébe veszett, amit a szendvicse okozott. De aztán beleütközünk valamibe, amit már ő sem hagyhat figyelmen kívül.

Szederbokrok áthatolhatatlan fala zárja el az utat.

– Na és most? – kérdezem.

– Forduljunk vissza!

– Vissza hová? Eltévedtünk. Ez nem az, ahol korábban voltunk. Nézz körül! – mutatok körbe. – Tiszta dzsungel az egész. Otthon, Miami-ban, ha ilyen dzsumbuj vesz körül, tuti biztos lehetsz benne, hogy mindjárt ott a strand.

Amúgy a bozót tisztára úgy néz ki, mint a szederbokrok odahaza, Miami-ban. Fukszialila virágai vannak, és kicsit a murvafültre hasonlít, ami odahaza nő. Csak az a gáz, hogy ez úgy három vagy négy emelet magas.

– Na, hol az a strand? – kérdezi Travis.

Megrántom a vállam.

– Az tuti, hogy nem visszafelé.

– De ez az út itt zsákutca.

– Tudom. De halgass már! – A fülemhez teszem a kezem, és hallgatózok. – Na, mit hallasz?

– Csámcsogást – feleli Travis.

– Oké, akkor talán hagyd abba egy kicsit a rágást!

Travis lenyeli az utolsó falatot.

– Abbahagytam.

– És, mit hallasz?

Travis most tényleg figyelmesen hallgatózik.

– Nem hallok semmit.

– Pontosan. És mit jelent, ha semmi nincs ennek a sövénynek a másik oldalán? Se város, se autók, csak a nagy semmi? A strandot!

– Azt akarod mondani, hogy menjünk át *ezen*?

– Mit veszíthetünk vele?

– És a vérünk? Marha szúrósnak néz ki ez a cucc.

Ez mondjuk stimmel. De azt mondom neki:

– Ne legyél már olyan puhány ízé!

– Ehetek előtte még egy szendvicset?

Gyorsan kiveszem a kezéből a kajás zsákot.

– Majd a sövény túloldalán.

Egy negyed óra múlva már mindenfelől szederbokrok vesznek körül.

– Fogadjunk, hogy úgy nézek ki, mint egy áldozat egy horrorfilmben – mondja Travis. – Hogy kell mondani franciául, hogy láncfűrészt?

– Annyira azért nem gáz. A virágok tök jó illatúak – azzal nagyot szippantok a levegőből.

– Jól van, akkor te maradj itt, és szagolgasd a virágokat! Én meg visszamegyek.

Megragadom a csuklóját.

– Légyszi, Trav. El akarok jutni a strandra. És nem bírok ki még egy napot ezen a túrán.

Travis odébb húzódik tőlem.

– Ez aztán a marha nagy ötlet! A szüleim tuti meg fogják kérdezni tőlem, hogy mi a fenét csináltam ma.

– Hát épp ez az. Hogy az én őseim meg pont nem. Azt se kérdezik meg, hogy mi a frászt csináltam az elmúlt héten. Nem érdeklí őket, hogy mit csinálok. Én pedig rohadtul utálok ezeket a hülye múzeumokat. Nézegetni a dögunalmas képeket, amiktől örökké elkalandoznak a gondolataim, és ilyenkor az egyetlen, amire gondolni tudok, az Amber, ahogy azzal a drágalátos pasijával smárol.

Travis erre megáll.

– Húha. Ez az ügy tényleg keményen kiütött téged, haver!

– Ja. – Azt gondoltam, elég lesz annyi, hogy bemesélek valamit Travnek, hogy csinálja azt, amit én akarok, de azért azt a gombócot csak érzem a gyomromban. Megmondom az igazat. A szüleim egyszer sem hívtak fel két hét alatt, illetve egyetlenegyszer, hogy megkérdezzék, jelentkezem-e emelt óraszámú igazgatás fakultációra jövőre a suliban, ráadásul ez a nyaralás az égvilágon semmit nem segít, hogy kiverjem a fejemből Ambert. Az ő arcát látom minden egyes

festményen minden egyes múzeumban, különösen annak a Degas nevű pasasnak a képein, aki folyton csajokat festett, akiknek tulajdonképpen nem volt arca. Szóval nem bírok szabadulni tőle.

– Ja. Csak el akarok jutni egy rohadt strandra egy napra. Muszáj kint lennem egy kicsit.

– Jól van, öcsém. Csak te menj elől.

Úgyhogy én megyek elől, és a következő húsz percben én kapom a pofámba az összes szúrós támadást a bozóttól. Húsz percen át nem gondolok sem a szüleimre, *sem* Amberre, de csak azért, mert ha túl sok vért veszítek, itt aztán senki sem segítene rajtam. Amikor végre átvergődünk a túloldalra, megállok.

– Aztaaa... – mondom.

– Ez meg mi? – kérdi Travis a hátam mögül.

– Az tuti, hogy nem a strand.

3. fejezet

KÖLYÖKKOROMBAN, RÉGEN, amikor a családom még úgy tett, mintha mindenki szeretné egymást, egyszer elmentünk kirándulni Colonial Williamsburgba. Ez egy olyan hely, ahol minden úgy néz ki, mint a gyarmati időkben, lovak meg lovas kocsik szaladgálnak a poros utcákon. Olyan régies cuccok voltak ott, mint egy kovácsműhely. A húgom, Meryl meg én irtó jól szórakoztunk az ottaniakkal, mert ha megkérded tőlük, hogy hol van mondjuk egy Starbucks, úgy tesznek, mintha nem értenék, miről beszélsz. Bár egy idő után furcsa érzés volt. Azon gondolkozol, hogy ezek vajon komolyan nem tudják, hogy huszonegyedik századot írunk. A nap végére már nagyon mentem volna haza.

Ez a hely itt a sөvény túloldalán ugyanígy néz ki. Úgy értem, nem csak simán *öreg*. Európában szinte minden öreg meg rozoga, meg marha fontos, de ezen a helyen valami egészen más módon őrződött meg a múlt.

– Gondolod, hogy ez valami ilyen... izé... élménypark? – kérdezem Travist.

– Egy teremtett lélek sincs itt.

– Talán még nem nyitottak ki. Vagy csak egyszerűen zárva vannak. Ma vasárnap van?

Az utcák nincsenek aszfaltozva, de ha aszfaltosak is lennének, akkor sem elég szélesek, hogy akár csak egy ilyen kisebbfajta európai autó elférne rajtuk. De biztos, hogy itt csak lóval közlekednek, mert egy csomó ló alszik kikötve a karámfákhoz. Egy árva McDonalds sincs, vagy legalább egy ajándékbolt, mindössze egyetlen épület, aminek a cégtáblájára régies, itt-ott már lepattogzó betűkkel a KORCSMA szót festették. És a növényzet is elég rosszul néz ki. Néhol túlburjánzik, de egy csomó helyen teljesen kopár, mintha a fű már évekkel ezelőtt kihalt volna.

– Az tuti, hogy ez nem a strand! – Travis próbál átnyomakodni a szedresen.

A bozót ugyanolyan alakot öltött, mint amilyen azelőtt volt, hogy átcsörtettünk volna rajta. Nincs kedvem újra átkelni azokon a bokrokon. Feltehetőleg Travis is ugyanezt gondolja, mert visszafordul.

– Talán előbb megebédelhethénk.

Van valami hátborzongató ebben a helyben.

– Várjunk csak egy kicsit! Ki tudja, mikor jutunk újra civilizációhoz... meg szendvicsekhez.

Travis elgondolkodik ezen, és az arcára kiül az aggodalom.

– Oké. Akkor húzzunk el innen! – azzal megint megpróbál átvergődni a bozóton.

– Várj! Talán kereshetnénk egy másik utat, vagy megnézhetnénk, hátha akad itt valaki, akinek van egy láncfűrész.

– Látsz te itt egyetlen teremtetett lelket is?

– Vannak lovak. És ki vannak kötve. Ami azt jelenti, hogy az embereknek is itt kell lenniük valahol. – A legfurább az volt az egészben,

hogy valamilyen okból szét akartam nézni itt egy kicsit. Ez a hely izgalmasabb, mint bármi, amit ezen a nyamvadt társasutazáson eddig bárhol is láttam. Végül is, ez is a szabadban van, és Mindy sincs itt, hogy megmondja, mit gondoljunk. – Megkereshetnénk őket.

Travis körbepillant.

– Ha vannak itt emberek, akkor száz százalék, hogy nemigen szoktak kaszálni meg gyomlálni. De ha te monddod...

– Mondom.

Vállat von, de azért jön utánam. Végigsétálunk az utcán, ami ösvény inkább, két oldala csupa gaz meg gyom.

A kocsmára mutatok.

– Próbáljuk meg itt bent.

Bólint.

– Nem olyan helynek tűnik, ahol elkérnék a személyinket.

A kocsmához néhány lépcső vezet. Ahogy rálépek az egyikre, az megnyikordul, és megmozdul alattam. Keresek hát egy jobbat, ami kevésbé tűnik korhadtnak, de még így is nyikorog és inog alattam az egész tákolmány.

– Igazán kísérteties, Jack. Gondolod, hogy az egész város meghalt, vagy valami ilyesmi, és nincs itt más, csak egy rakás hulla?

Emlékszem, amikor Colonial Williamsburgban voltunk, meséltek ott nekünk az összes olyan nyavalyáról, amikben akkortájt szenvedtek az emberek. Sárgaláz, fekete halál, vörheny. Meryl meg én jót röhögtünk, hogy micsoda színes betegségek voltak ezek. De most elég félelmetes volt belegondolni, hogy valami betegség eltüntette az egész várost. Ha Travisnak igaza van, nem feltétlenül halt meg mindenki, de sokan talán igen, a többi meg elhatározta, hogy elmenekül erről a veszélyes helyről.

De inkább csak annyit mondok:

– Ez hülyeség. Nincsenek elhagyatott városok Európában. Ha volnának, valaki biztosan múzeumot csinálna belőlük. Kiszélesítenék az utcákat, és embereket hoznának ide buszokkal, és gyerekeket kínoznának a társasutazással.

– Azt hiszem, igazad van.

– Naná, hogy igazam van!

És hogy bebizonyítsam, mennyire igazam van, odalépek az ajtóhoz.

De csak nem tudom magam rávenni, hogy belépjek, úgyhogy inkább belesek az ablakon. Nem nehéz, mivelhogy nincs az ablakon üveg, és eszembe jut, hogy egy csomó helyen nem volt az ablakokon üveg a régi időkben, csak redőny, amit éjszakára, vagy ha hideg volt az idő, lehúztak. Alig látok valamit. Odabent nincs fény, és mozgás sem. Olyan hosszú ideig ácsorgunk ott, hogy már szinte azt várom, hogy valaki, mondjuk egy szellem, odajön hozzánk, és megkérdezi, hogy mi a fenét keresünk itt. Úgyhogy amikor Travis megszólal, hogy „Na, gyerünk már!”, majd egy métert ugrok.

Travis röhög.

– Szóval nem félsz a hulláktól, mi?

– Nem, dehogyan – válaszolom, és belököm az ajtót. A helyiségben sötét van. Vannak ugyan lámpások, de egy sem ég. Kell egy perc, mire a szemem hozzászokik a sötétséghez. De azt így is látom, hogy emberek vannak odabent, csendben ülnek a bárszékeken. Semmi zene, semmi nevetgélés, semmi beszélgetés, és amikor a pupillám végre kitérül, akkor ráébredek, hogy ezek az emberek mind mozduatlanok, mintha csak holtak lennének.

De mégsem lehetnek halottak. Ha réges rég meghaltak volna, bubópestisben például, vagy lemészárolták volna őket, akkor a lovaik csak nem ácsorognának odakint kikötve, nekik meg már rég csontvázvá kellett volna porladniuk.

Akkor talán mumifikálódtak. Láttam egyszer egy filmet, amiben egy fickó kinyírt valami nőt, aztán mumifikálta a testét, és kiültette az emeleti ablakba. Meg nem mondtad volna a különbséget, míg meg nem nézted az arcát.

Veszek egy mély levegőt, aztán nagyon lassan kifújom, és nekikészülődök, hogy körbesétáljak és megnézzem az arcukat. Ebben a pillanatban történik valami.

Az egyikük horkant egyet.

– Mi volt ez? – kérdezi Travis, miközben két kézzel az ajtóba kapaszkodik.

– Horkolásnak hangzott.

– Horkolásnak? Mintha ezek itt aludnának? Az összes?

– Azt hiszem. – Odasétálok az egyik fickó mellé. Horkol, és látom, ahogy a hasa fel és le mozog. Tehát él. Egész biztosan él. Meg vagyok mentve! Nem kell mumifikálódott testekhez nyúlnom!

Meglapogatom a pasas vállát.

– Hé, haver!

De semmi válasz. Kicsit erősebben megrázom, és hangosabban szólongatom.

– Hé, öreg! Hé, te!

Most, hogy már egyértelmű, hogy ezek nem zombik vagy effélék, Travis is közelebb jön, és elkezd rázogatni egy másik tagot.

– Bocs, hogy zavarunk, de útbaigazítást szeretnénk kérni.

Semmi.

Öt pasas ül a székeken, a kocsmáros meg a padlón alszik. Trav és én vagy öt percig kiabálunk, rázogatjuk, húzkodjuk őket, szinte már táncolunk velük. Teljesen biztos, hogy élnek, de mélyen alszanak.

– Azt hiszem, máshol kell próbálkoznunk – mondom Travisnek. A szomszédos üzletben csak egyetlen embert találunk, egy idős hölgy

alszik egy rakás ócska kalap társaságában. Rázogatjuk, de nem ébred fel. Még három helyen próbálkozunk, de mindenhol ugyanez a helyzet.

– Furcsa – mondja Travis, amikor kilépünk a zöldségboltból. Semmi sincs a ládáiban, se egy árva szem szőlő, se egy szál répa. Az eladó a padlón szundikál.

– Leléphetnénk végre innen? Egy zöldséges zöldségek nélkül enyhén szólva... nem normális.

Sóhajtok.

– Szerintem sem.

De amikor befordulok a sarkon, megtorpanok.

– Váááó!

4. fejezet

EGY KASTÉLY. Nem egy modern épület, mint mondjuk a Buckingham palota villanyvilágítással meg vécékkel. (Amikor ott jártunk, épp ott volt a vízvezeték-szerelő. A teherautóján ez állt: „SZENNYVÍZ- ÉS LEFOLYÓCSŐ-TISZTÍTÓ MESTER”. Trav meg én halálra röhögtük magunkat, amikor elképzeltük, vajon mivel dugíthatta el a királynő a csöveket.) Ez itt egy igazi várkastély, olyan, mint amelynekhez egy csomó műanyag ló és lovas passzol. És aminek még várbörtöne is lehet.

– Nézzük meg! – mondom, és elindulok.

– Hé, rossz az irány! Én vissza akarok menni.

– Csinálj, amit akarsz! – Meggyorsítom a lépteimet. – De a szendvicsek nálam vannak.

– Hé! – Travis futni kezd utánam, csakhogy ő strandpapucsban van, én viszont tornacipőben, ráadásul én benne voltam az iskolai atlétikacsapatban, úgyhogy simán lefutom.

A vár messzebb volt, mint gondoltam, mert nagyobb, mint amekkorának korábban hittem. Elég nagy ahhoz, hogy egy egész város elférjen benne. De tíz perc alatt odaérek. Várárok veszi körül, ami tele van barna, gusztustalan vízzel.

– Hoppá. Nem bírunk átkelni – kiáltja Travis a háttérből.

Elindulok körbe az árok mentén, és addig megyek, míg meg nem pillantom a felvonóhidat. Le van engedve, és egy várkapuhoz vezet. Elindulok a hídon át.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? Simán lefejezhet valaki.

– Gyere már, Trav! Miért, mit csináljunk? Kússzunk inkább vissza Mindyhez? Ez az első izgalmas dolog, amit az elmúlt három hétben láttunk. Csak körül akarok nézni.

Az ajtóban két őrt látok, de – meglepetés! – mind a kettő alszik. Megragadom a fogantyút, és lenyomom. Az ajtó hangos nyikorgással kinyílik. Belépek.

Egy hatalmas terembe jutunk, aminek a mennyezete vagy háromemeletnyi magasan van.

– Azta! Ez olyan, mint a bálterem a *Shrek 2*-ből – mondja Travis.

Bólintok, és kezébe nyomok egy szendvicset. Ettől kicsit könnyebb lesz a csomag, és amúgy is van még vagy hat-hét szendvicsünk. Biztos, ami biztos, a sörből nem adok neki.

– Hé, odanézz! – egy páncélruhára mutatok, ami az egyik sarokban áll. – Gyerünk, próbáljuk fel!

– Lehet, hogy van benne valaki.

Hátraugrok. Erre nem is gondoltam. Eszembe sem jutott, hogy ezek az alvó emberek itt úgy néznek ki, mint akik a középkorból valók, de jobb félni, mint megijedni. Lassan, óvatosan felemelem a sisakrostélyt.

Üres.

Kifújom az eddig visszatartott levegőt.

– Lehet, hogy ez a hely itt nem is olyan gáz, mint a többi.

Hát ez nagyon állat! Azokba a kastélyokba meg várakba, ahol eddig voltunk, vagy be sem lehetett menni, vagy ha igen, akkor csak

a bársonykötelek mögött álldogálhatsz, és bámulhatod a cuccokat a klímával felszerelt üvegkalitkákban. Ez a hely legalább valóságos, még ha kicsit poros is. Elindulok a teremből kivezető egyik oldalsó folyosón, és bekukkantok az első szobába.

– Hű!

– Mi az? A konyha?

– Jobb.

Egy igazi trónterem, mint a filmekben, odabent pedig emberek, talán parasztok, akik arra várnak, hogy láthassák a királyt, vagy ilyesmi, bár a király maga nincs itt.

– Alszanak, mint mindenki ebben a városban – mondja Travis.

– De ezt nézd!

Két ór alszik az egyik oldalon. Mindkettő ölében egy-egy párna, a párnákon pedig egy-egy korona, gyémántokkal, smaragdokkal és rubintokkal kirakva. Pont olyan, mint amit a londoni Towerben látni, csak ezt itt meg is érinthetjük.

– Felpróbálom az egyiket – mondom.

– Biztos vagy benne? Mi van, ha felébrednek?

– Figyelj, gyakorlatilag ott tapicskoltunk ezeken az ürgéken, és nem ébredtek fel.

Mégis, amikor elveszem a koronát a bársonypárnáról, szinte várom, hogy megszólal majd egy riasztó, vagy valami ilyesmi. De semmi sem történik, úgyhogy szépen a fejemre illeszttem.

– Na, hogy festek?

– Mint egy idióta – röhög Travis.

– Csak féltékeny vagy. Próbáld fel a másikat!

– Az csajoknak való korona. – De azért csak felveszi. Hülyéskedni kezdünk. Beülünk a trónszékbe, meg a parasztok fejére koppintgatunk. Egy idő után Travis így szól:

– Le is nyúlhatnánk ezeket.

Megrázom a fejem. Nem tetszik az ötlet, hogy ellopjunk bármit is.

– Először nézzünk körül, és derítsük fel, mi van még itt!

Visszatesszük a koronákat, és bemegyünk egy csomó szobába. A második emeleten van egy sor olyan, ahol semmi más nincs, csak ruhák.

– Nem gondolod, hogy ezeket a cuccokat meg kellett volna hogy egyék a patkányok meg a bogarak? – kérdezi Travis.

– Látsz te itt patkányt vagy bogarat? Valószínűleg azok is mind alszanak.

Amikor már vagy a tizedik olyan szobában járunk, ami ruhákkal van tele, Travis így szól:

– Ez dögunalom. Menjünk, és próbáljuk fel a páncélokot!

Már majdnem rábólintok, amikor észreveszek az egyik oldalon egy furcsa kis lépcsőt. Mikor még kívül voltunk, láttam egy kis tornyocskát. Talán oda vezethet.

– Előbb menjünk fel erre! – mondom.

Mielőtt még Travis tiltakozhatna, máris elindulok felfelé. Nem számítottam hosszú lépcsősorra, de körbekanyarodik, és magasabbra vezet. Aztán csak csavarodik és csavarodik. Amikor végre felérünk a tetejére, egy csukott ajtót találunk. Kinyitom, és belépek egy szobába, ahol semmi más nincs, csak egy lány, aki a padlón alszik. A leggyönyörűbb lány, akit valaha láttam.